

Kányádi Sándor

A vers az, amit mondani kell

Ezt válaszolta egyik találkozáson egy falusi kisiskolás, amikor a tanítója sugallta kérdést, melynek veleje az lett volna, hogy mi a vers, ijedtemben - mint a háborús történetek katonája a még föl nem robbant gránátot -, ijedtemben visszadobtam:

- Hát te mondd meg, szerinted: mi a vers?

- A vers az - kapaszkodott tekintetembe bátorításért -, amit mondani kell.

Derűtség tarajlott végig a termen. Csak mi ketten álltunk megilletődve.

Ő egy kicsit a bumerángthól szabadulás könnyebbségével, s hálásan is ugyanakkor, amiért nem nevettem ki. Én meg annak a súlya alatt, hogy ez a kisfiú kimondta, amit én régóta sejdíték, hiszek s el-elmondok, ha nem is ilyen egyszerűen.

A vers az, amit mondani kell.

Mintha valami távoli, az idők kezdetétől hirtelen ideért fuvallat legyintett volna meg.

Mintha Homérosz riadt volna föl bóbiskolásából, s nyitotta volna rám fénytel teli világtalan szemét.

Mintha a Gutenberg óta könyvbe száműzött versek, poémák egyszerre mind hazaszabadultak, pódiumra, képernyőre álltak volna, hangszalagon masírozva vagy hanglemezek körmeneteiben énekeltek volna.

Mintha Petőfi Sándor ült volna be közénk.

A vers az, amit mondani kell.

Két nyárfa

Én sem volnék, ha nem volnál,
ha te hozzám nem hajolnál,
te sem volnál, ha nem volnék,
ha én hozzád nem hajolnék.

Osztódom én, osztódol te:
só vagy az én kenyereemben,
mosoly vagy a bajszomon,
könny vagyok a két szemedben.

Köt a vére, köt a vérem:
szeretőm vagy és testvérem.
köt a vérem, köt a véred:
szeretőd vagyok s testvéred.

Szellőm vagy, ki megsimogatsz,

viharom, ki szerteszagatsz,
szelőd vagyok, ki simogat,
viharod, ki szétszagatlak.

Ha nem volnék, te sem volnál,
én sem volnék, ha nem volnál.
Vagyunk ketten két szép nyárfá,
s búvunk egymás árnyékába.